

Arrest

nr. 172 897 van 5 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de grenscontroleambtenaar van 26 juli 2016 tot terugdrijving.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2016 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 september 1985 wordt aan de verzoekende partij een identiteitskaart voor kinderen afgeleverd. Op 26 januari 1989 wordt haar voor de eerste maal een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister afgeleverd. Op 6 mei 1992 wordt haar een identiteitskaart voor vreemdelingen afgeleverd, geldig tot 5 mei 2007 en vervolgens tot 15 mei 2012. Op 23 september 2008 wordt haar een

C-kaart (identiteitskaart voor vreemdeling) afgeleverd, geldig tot 29 juli 2013. Op 17 januari 2012 wordt haar opnieuw een C-kaart afgeleverd, geldig tot 22 december 2016.

1.2 Tussen 5 mei 2003 en 11 mei 2015 wordt de verzoekende partij zesmaal van ambtswege afgevoerd. Op 12 mei 2015 wordt de op 17 januari 2012 afgeleverde C-kaart gesupprimeerd. Op 26 april 2016 wordt dit verblijfsdocument ingetrokken door de federale politie te Zaventem.

1.3 Op 28 december 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag tot herinschrijving in. Op 15 januari 2016 wordt aan de burgemeester van de gemeente Vilvoorde de instructie gegeven de verzoekende partij uit te nodigen zich aan te bieden bij zijn diensten, teneinde haar opnieuw in te schrijven in het bevolkingsregister en haar een nieuwe C-kaart af te leveren, met als geldigheidsdatum de dag van aflevering van het verblijfsdocument.

1.4 Op 10 mei 2016 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van de gemeente Vilvoorde mee dat de verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een visum type C.

1.5 Op 26 juli 2016 komt de verzoekende partij aan op de luchthaven van Zaventem, in het bezit van haar Marokkaans paspoort.

1.6 Op 26 juli 2016 om 13.36 uur neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot bij uitzondering aflevering aan de grens van een visumverklaring type C, geldig voor 15 dagen, dit op voorwaarde van betaling van de visumleges. Op 26 juli 2016 om 14 uur wordt het dossier heropend, daar de verzoekende partij de legesrechten niet kan betalen.

1.7 Op 26 juli 2016 om 16.40 uur neemt de grenscontroleambtenaar een beslissing tot teruggrijping (bijlage 11). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Op 26/07/2016 om 16.40 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUSSEL NATIONAAL,

werd door ondergetekende, (...)

de heer: (...)

die de volgende nationaliteit heeft Marokko wonende te

houder van het document Gewoon paspoort nummer (...)

afgegeven te Marokkaans Consulaat te Brussel op : 11/04/2016

afkomstig uit Istanbul met (...) (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

** (C) Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum of een geldig visumvervangend document voor binnenkomst. Op 26/04/2016 werd zijn geannuleerde verblijfskaart aan de grens ingehouden bij zijn vertrek. Er werd hem toen medegedeeld dat hij bij een nieuwe binnenkomst in het bezit van een visum diende te zijn. Betrokkene komt nu drie maanden later terug zonder in het bezit te zijn van een terugkeervisum. Betrokkene is nochtans in de gelegenheid geweest om op voorhand een terugkeervisum aan te vragen. Bovendien beschikt hij niet over de nodige financiële middelen om eventueel een visum te betalen conform art. 10, § 3, e) en art.16 van de Visumcode (Verordening (EG) Nr. 810/2009). (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder 'middel' wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder welkenk mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 21 van de vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

3.3.2.2.1 Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretische uiteenzetting, en vervolgens slechts stelt dat zij geen enkele band heeft met Turkije, dat de bestreden beslissing geen enkel onderzoek heeft gevoerd in het kader van voormeld artikel 3 indien zij naar Turkije zou worden “verwezen” en dat de bestreden beslissing bijgevolg haar onderzoeksplicht in het kader van artikel 3 van het EVRM niet nakomt. De verzoekende partij brengt zodoende geen enkel concreet element aan op grond waarvan zij meent dat zij door een teruggrijving naar Turkije een risico in het licht van voormeld artikel 3 zou lopen, zodat zij een schending van artikel 3 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk maakt. Met dit beknopte betoog laat zij tevens na aan te tonen met welke elementen van het dossier de overheid geen rekening zou hebben gehouden, zodat zij niet aannemelijk maakt dat de overheid de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid of willekeurig zou hebben gehandeld. Ten slotte laat zij na uiteen te zetten op welke manier de grenscontroleambtenaar in het licht van artikel 3 van het EVRM de materiële motiveringsplicht zou hebben geschonden. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij de concrete motivering van de bestreden beslissing in het geheel niet betwist.

3.3.2.2.2 Daar waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 21 van de vreemdelingenwet, dient erop gewezen te worden dat deze bepaling slechts betrekking heeft op het terugwijzen of uitzetten van vreemdelingen uit het Rijk. De bestreden beslissing betreft echter de teruggrijving van een vreemdeling aan wie de toegang tot het grondgebied werd geweigerd. Zodoende heeft voormeld artikel 21 geen uitstaans met de thans bestreden beslissing en kan de verzoekende partij er zich niet dienstig op beroepen.

3.3.2.2.3 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij beroept zich op een privéleven in België. Zij verwijst naar het feit dat zij (alsook haar familie) reeds gedurende 32 jaren legaal in België woont en er een leven heeft opgebouwd. De verzoekende partij geeft aan dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het vaststellen dat zij niet in

het bezit is van een geldig visum of een geldig visumvervangend document, dat aldus geenszins onderzocht werd of minstens volledig voorbijgegaan werd aan het feit dat zij al 32 jaar in België verblijft/woont, dat de overheid de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, zonder natrekking van alle gegevens betreffende het administratief dossier van de verzoekende partij (waarover de overheid nochtans beschikt of zou moeten beschikken) en alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij besluit dat de bestreden beslissing werd getroffen zonder feitenbevinding en zonder belangenafweging en dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. Tevens meent zij dat het verbod van willekeur is geschonden. Elders in het verzoekschrift geeft zij nog aan dat zij op achtjarige leeftijd in België aankwam, in België school heeft gelopen en perfect Nederlands praat.

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69). Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleids marge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez/Noorwegen*, §§ 68-69). De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij minstens reeds sinds 17 september 1985 (op dat moment was de verzoekende partij negen jaar) in België verblijft en dat zij minstens vanaf 26 januari 1989 (op een aantal korte onderbrekingen na) in het bezit was van een verblijfstitel, hetzij een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, hetzij een identiteitskaart voor vreemdelingen, hetzij een elektronische C-kaart. De meest recente C-kaart werd afgeleverd op 17 januari 2012, was geldig tot 22 december 2016, maar werd gesupprimeerd op 12 mei 2015. Naderhand, met name op 28 december 2015, diende de verzoekende partij een aanvraag tot herinschrijving in, en op 15 januari 2016 gaf de gemachtigde aan de burgemeester van de gemeente Vilvoorde de instructie om de verzoekende partij uit te nodigen zich aan te bieden bij diens diensten, teneinde haar opnieuw in te schrijven in het bevolkingsregister en haar een nieuwe C-kaart af te leveren, met als geldigheidsdatum de dag van aflevering van het verblijfsdocument. Deze onderrichtingen van 15 januari 2016 werden blijkens het betrokken document niet aan de verzoekende partij betekend. Uit het administratief dossier blijkt verder dat de verzoekende partij in het verleden in België gewerkt heeft, leefloon heeft ontvangen, een woonst heeft gehuurd en in het bezit was van een bankrekening.

Vervolgens stelt de Raad vast dat het bestaan van een privéleven (in de zin van artikel 8 van het EVRM) noch in de bestreden beslissing noch door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wordt betwist. De bestreden beslissing spreekt zich over dit element immers in het geheel niet uit, en de verwerende partij beperkt zich in haar nota met opmerkingen tot een betoog aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij, maar gaat in het geheel niet in op het betoog van de verzoekende partij aangaande haar privéleven in België.

De Raad wijst erop dat, gelet op de motivering van de bestreden beslissing, de grenscontroleambtenaar niet onwetend kon zijn over de verblijfshistoriek van de verzoekende partij in België. Voormelde ambtenaar stelt in zijn beslissing immers vast dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een

visum of een visumvervangend document en geeft vervolgens een nadere uiteenzetting in dit verband. Uit het verslag van de federale politie van 26 juli 2016 dat aan de bestreden beslissing voorafgaat, blijkt dat de verzoekende partij verklaarde terug te komen van een vakantie van drie maanden in Kuala Lumpur, blikken uitgebreidere vaststellingen met betrekking tot de ingehouden geannuleerde Belgische verblijfskaart en wordt tevens verwezen naar vaststellingen uit het rijksregister. Ook wordt aangegeven dat een proces-verbaal wordt opgesteld omwille van sociale fraude (daar de verzoekende partij haar reis naar Maleisië met geld van het OCMW zou hebben gefinancierd) en dat zij een bankkaart heeft.

Gelet op het bovenstaande kan *prima facie* worden aangenomen dat de verzoekende partij inderdaad een privéleven in België heeft, maar vervolgens dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift geenszins uiteenzet op grond waarvan zij meent dat haar privéleven door de bestreden beslissing geschonden wordt. Zij beperkt zich immers tot te stellen dat zij haar recht op respect voor haar privéleven niet langer kan uitoefenen als haar het recht wordt ontnomen om het grondgebied te betreden. Zij gaat met dit betoog echter in het geheel voorbij aan de concrete motivering van de bestreden beslissing, waarin verwezen wordt naar het feit dat haar geannuleerde verblijfskaart op 26 april 2016 aan de grens werd ingehouden bij haar vertrek, dat haar toen werd medegedeeld dat zij bij een nieuwe binnenkomst in het bezit van een visum diende te zijn, dat zij nu drie maanden later terugkomt zonder in het bezit te zijn van een terugkeervisum, dat zij nochtans in de gelegenheid is geweest om op voorhand een terugkeervisum aan te vragen, en dat zij bovendien niet beschikt over de nodige financiële middelen om eventueel een visum te betalen. Zoals hoger reeds aangegeven, betwist de verzoekende partij deze motivering in het geheel niet, zodat er geen afbreuk aan kan worden gedaan. Zij gaat geenszins in op het gegeven dat haar bij haar vertrek werd meegedeeld dat zij bij een nieuwe binnenkomst in het bezit van een visum diende te zijn en op het gegeven dat zij heeft nagelaten een terugkeervisum aan te vragen, en zet geenszins uiteen op grond waarvan zij aanneemt dat artikel 8 van het EVRM zou toelaten dat zij desondanks het grondgebied zonder meer opnieuw zou moeten kunnen betreden. Ook kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de overheid geen rekening zou hebben gehouden met de elementen van haar dossier. Uit het administratief dossier blijkt immers dat in eerste instantie, met name op 26 juli 2016 om 13.36 uur door de gemachtigde werd beslist aan de verzoekende partij bij uitzondering een visumverklaring type C, geldig voor 15 dagen, af te leveren aan de grens. Hierbij werd aangegeven dat de visumleges overeenkomstig artikel 16 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode) dienden betaald te worden en dat, indien de visumleges niet voldaan zouden worden, de toegang tot het grondgebied zou geweigerd worden. Uit voormeld verslag van 26 juli 2016 blijkt dat de verzoekende partij de legesrechten van 60 euro niet kon betalen, dat zij door de grensinspectie werd vergezeld naar een bankautomaat, maar dat zij de pincode van haar bankkaart vergeten was en dat zij ook niemand in België zou kennen die haar eventueel het nodige geld zou kunnen brengen. De verzoekende partij kan ook hier niet voorhouden dat haar geen mogelijkheden werden geboden om de door de Visumcode opgelegde visumleges te voldoen en op die manier de visumverklaring te bekomen. Slechts nadat de verzoekende partij de voormelde visumleges niet kon betalen, werd (om 14 uur) het dossier heropend, waarna (om 16u40) werd overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing tot terugdrijving. De verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift geenszins in op de mogelijkheden die haar werden geboden, zowel bij haar vertrek op 26 april 2016 als na haar aankomst op 26 juli 2016, om het grondgebied op een correcte wijze te kunnen betreden. Zij laat tevens na in enigerlei mate uiteen te zetten op grond waarvan zij meent dat in deze omstandigheden de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken of de grenscontroleambtenaar onzorgvuldig of onwillekeurig zou hebben gehandeld, of de in de bestreden beslissing opgenomen motivering kennelijk onredelijk zou zijn of blij zou geven van een manifeste beoordelingsfout.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 21 van de vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur *prima facie* niet wordt aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4 De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst

dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf augustus tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

I. VAN DEN BOSSCHE